

Deu oques blanques

Col·lecció Raigs globulars

(9)

R

Aquest llibre va ser publicat amb el suport de
la Fundació neerlandesa de lletres.

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

Primera edició: octubre 2013

Títol original, *De Omweg*

© 2010 by Gerbrand Bakker and Cossee Publishers,
Amsterdam

© de la traducció del neerlandès, Maria Rosich

© d'aquesta edició, Raig Verd Editorial, 2013

© de la fotografia de Gerbrand Bakker, Ella Tilgenkamp

Disseny de la coberta: Noemí Giner

Il·lustració de la coberta: Mercedes deBellard

Corrector: Gerard Malet

Publicat per Rayo Verde Editorial S.L.

Sepúlveda 154, 6° 3^a

Barcelona 08011

www.raigverdeditorial.cat

Impressió: Book Print

Dipòsit legal: B-19887-2013

ISBN: 978-84-15539-64-3

BIC: FA

Imprès a Espanya - *Printed in Spain*

Un cop llegit el llibre, si no el vols conservar, el pots deixar a l'abast
d'altres, passar-lo a un company de feina o un amic a qui pugui interessar.
En el cas de voler llençar-lo (cosa impensable), fes-ho al contenidor blau
de reciclatge de paper.

L'editorial expressa el dret del lector a la reproducció total
o parcial d'aquesta obra per a ús personal.

Deu oques blanques

Gerbrand Bakker

Traducció de Maria Rosich

Raig verd
editorial

El text original en neerlandès inclou fragments i paraules en anglès. Hem volgut mantenir l'esperit original del text, que inclou perdre's algunes coses, tot i així, per facilitar la lectura a les persones que no dominin aquest idioma i no pertorbar amb excessives notes al peu, hem inclòs la traducció d'aquestes paraules i aquests fragments al final del text (pàg. 221).

Ample make this bed.
Make this bed with awe;
In it wait till judgment break
Excellent and fair.

Be its mattress straight,
Be its pillow round;
Let no sunrise' yellow noise
Interrupt this ground.

NOVEMBRE

1

Un dia de bon matí va veure els teixons. Rondaven pel cercle de pedres que havia descobert feia un parell de dies, i que tenia ganes de veure a l'alba alguna vegada. Sempre els havia tingut per uns animals pacífics, una mica apàtics i tímids, però es barallaven i bufaven. En veure-la, van desaparèixer sense pressa entre les gatoses florides. Hi feia olor de coco. Va tornar per aquell camí que només podies trobar mirant en la distància; s'intuïa per *kissing gates*¹ rovellades, *stiles*² repodrides i, de tant en tant, una pilona solitària amb un símbol que li semblava que devia representar un homenet que caminava. L'herba no estava trepitjada.

Novembre. Ni un bri d'aire, humitat. Estava contenta amb els teixons, s'alegrava de saber que eren al cercle de pedres, fins i tot quan ella no hi era. Al llarg del caminet herbat hi havia arbres vellíssims coberts d'una molsa aspra de color gris clar, les branques, fràgils. Fràgils i alhora fermes, encara plenes de fulles; els arbres eren sorprenentment verds per aquella època de l'any. El cel solia ser gris, el mar no era lluny; de dia, si mirava per les finestres del pis de dalt, de vegades

el veia. Altres dies, del mar, no n'hi havia ni rastre. Només arbres, sobretot roures, de vegades unes vaques de color castany clar que se la miraven encuriosides i indiferents.

De nit sentia aigua, pel costat de la casa passava un rierol. En una ocasió es va despertar amb un sobresalt perquè s'havia girat vent, o la brisa havia canviat de direcció, i el murmurí de l'aigua havia desaparegut. Va ser unes tres setmanes després d'arribar; prou perquè pogués despertar-la l'absència d'un so.

2

De les deu oques grasses i blanques que passejaven pel prat del costat de la carretera d'entrada, al cap d'un mes curt ja només en quedaven set. Les altres tres, les va trobar en forma de plomes escampades i una única pota taronja. Les bèsties que quedaven van continuar fotent-se l'herba com si res. No se li acudia cap altre depredador que una guineu, però no l'hauria estranyada que per allà correguessin llops o óssos grisos. Tenia la sensació que era culpa seva que haguessin devorat les oques, que ella era responsable de la seva supervivència.

Carretera era un nom una mica pompós per a aquell quilòmetre o quilòmetre i mig de camí de terra, ple de giragonses, mig reforçat aquí i allà amb maons triturats o teules trencades. Les terres dels costats de la carretera (prats, aiguamolls, bosquets) pertanyien a la casa. Encara no tenia clar del tot com era tot el terreny, sobretot perquè no era pla. El corral de les oques tenia un bon tancat de filferro espinós, això sí, però no servia per salvar-les. En algun moment els havien excavat tres estanyols, cada un una mica més baix que l'anterior, que s'alimentaven d'una font invisible. En un d'ells hi havia hagut una caseta de fusta que ara ja era poca cosa més que un sostre capgirat amb un banc enfonsat a sota.

La casa estava d'esquena al camí i de cara al cercle de pedres (que no es veia des de la casa), i, força més lluny, el mar. El terreny baixava amb un pendent suau i totes les finestres miraven avall. A la part del darrere només hi havia dues finestres petites, l'una, al dormitori gran, i l'altra, al bany. El rierol passava pel costat de la casa, a la banda de la cuina, i evidentment seguia el mateix pendent. A la sala, on els llums estaven encesos pràcticament tot el dia, hi havia una estufa grossa de llenya. L'escala no estava separada per cap paret, baixava oberta a la sala per una paret lateral, davant per davant de la porta principal, que tenia un vidre gruixut a la meitat de dalt. Al primer pis hi havia dues habitacions i un bany enorme amb una banyera antiga amb potes de lleó. A l'antiga cort dels porcs (on mai no devien haver pogut tenir més de tres porcs grossos) hi havia una bona pila de llenya i andròmines de tota mena abandonades. Sota hi havia un soterrani ampli al qual de moment no havia trobat cap utilitat. Estava molt net i polit; les parets, allisades amb una mena de fang, una finestra llarga i estreta al costat de les escales de formigó donava una mica de llum. El soterrani es podia tancar amb una trapa que feia l'efecte que no l'havien abaixada des de feia molt de temps. De mica en mica anava ampliant el seu territori, el cercle de pedres era a poc més d'un quilòmetre o dos.

3

El territori que envoltava la casa. Una sola vegada havia anat a Bangor en cotxe per fer la compra, després es va decantar per Caernarfon, que era més a prop. Bangor era una ciutat petita, i tot i això li va semblar que hi havia massa activitat. Tenia universitat i, per tant, hi havia estudiants. No podia tornar a veure cap estudiant, i de primer, menys. No volia tornar a Bangor. A Caernarfon, que era més petit, hi havia moltes

botigues tancades, amb FOR SALE pintat amb pintura blanca als aparadors. Veia que els botiguers es visitaven els uns als altres i s'animaven prenent cafè i fumant plegats. El castell feia la mateixa fila que uns banys a l'aire lliure al mes de gener. L'hipermercat Tesco era gran i ampli, i obria fins a les nou del vespre. Encara no s'havia acostumat gaire a les carreteres estretes de laterals inclinats; frenava abans de cada revolt, el tema d'esquerra i dreta li produïa pànic.

Dormia a l'habitació petita, amb un matalàs a terra. Hi havia llar de foc, com a l'habitació gran, però de moment no l'havia encesa ni una sola vegada. De fet, ho hauria de fer, encara que només fos per veure si la xemeneia tirava. Era molt menys humit que no s'havia esperat. La peça més bonica era el distribuïdor; una barana de fusta en forma de L que resseguia el forat de l'escala, terra de llistons de fusta polits i un bancal ample sota la finestra. De tant en tant s'hi asseia, als vespres, i mirava cap a la foscor entre les branques d'una vella heura. Aleshores veia que no estava sola del tot, hi havia llum en algun punt de la distància. En aquella direcció hi havia Anglesey, i des d'Anglesey sortia un vaixell cap a Irlanda. Salpava en unes hores determinades i atracava en altres hores determinades. Una sola vegada havia vist brillar el mar a la llum de la lluna, l'aigua, llisa i pàl·lida. De vegades sentia el clacar de les oques, esmorteït per les parets de mig metre de gruix. No hi podia fer res, no podia aturar una guineu en la nit.

4

Un dia, el seu oncle s'havia ficat en un estany, l'estany que hi havia a l'extens jardí del davant de l'hotel en què treballava. L'aigua no va passar-li dels malucs. Els seus companys l'en van treure, li van donar uns pantalons eixuts, el van fer

seure en una cadira de la càlida cuina (era mitjan novembre). No tenien mitjons nets a mà, van posar-li les sabates damunt d'un forn. Això era més o menys tot el que en sabia. Més endavant no se'n va parlar gaire més. Només que s'havia ficat a l'estany, i que s'hi havia estat una estona, xop fins just per sota del cinturó que li havia facilitat l'hotel. Sorprès, potser. Segur que s'havia esperat que l'aigua fos més profunda.

Que ella ara fos aquí tenia alguna cosa a veure amb aquell oncle. Almenys, això és el que començava a sospitar. Hi pensava gairebé cada dia, se l'imaginava en aquella aigua llisa de l'estany de l'hotel. Tan trastocat que amb prou feines s'adonava que amb l'aigua als malucs no n'hi ha prou per ofegar-te. Incapaç de deixar-se caure, totes les butxaques, plenes a vessar dels objectes més pesants que es podien trobar en una cuina d'hotel.

No hi havia pensat en molt de temps; potser justament aquí, en un país estrany, li venia al cap perquè era novembre, com aleshores, o perquè sentia fins a quin punt podia trastocar una persona el simple fet de no saber continuar, de no saber com avançar o retrocedir. Que un estany d'hotel poc profund pot fer la sensació de ser un compàs d'espera, un estancament; la riba (sense principi i sense fi, un cercle) pot semblar present, passat i futur sense límits. I per això creia que entenia que s'hagués quedat allà palplantat, sense intentar posar el cap sota l'aigua. Estancament. Sense cap corporeïtat, sense sexe, sense erotisme, sense cap sensació d'expectativa en absolut. En el mes curt que havia estat a la casa, no havia tingut ganes ni una sola vegada de posar-se la mà entre les cames, excepte a la banyera amb potes de lleó. Habitava aquesta casa tal com ell havia estat en aquell estany.

S'havia arreglat el dormitori gran per fer de despatx. O, més ben dit, havia arrambat contra la finestra la taula de fusta de roure, plena de foradets vells de corcs, que hi va trobar, i hi havia posat un llum d'escriptori al damunt. Al costat del llum, un cendrer, i al costat del cendrer, els *Collected Poems* de l'Emily Dickinson. Abans d'asseure's a l'escriptori, solia entreobrir una mica la finestra. Quan fumava, bufava el fum cap a l'escletxa. En aquesta habitació les fulles de l'heura la molestaven, així que un dia va treure la vella escala de fusta de la cort dels porcs i va tallar amb un ganivet les branques de davant de la finestra. Li va quedar una vista directa dels roures i els camps i, molt de tant en tant, del mar, i podia reflexionar lliurement sobre quin significat tenia encara, per a ella, això de «treballar». Darrere hi havia un divan que s'havia fet seu cobrint-lo amb una tela de color verd molsa. Havia deixat uns quants llibres a la tauleta baixa del costat, però no llegia ni una lletra. Havia posat el retrat de la Dickinson en un marc de fotos del basar Blokker i l'havia col·locat just al mig de la lleixa del damunt de la llar de foc. Aquell retrat tan controvertit, una còpia del daguerreotip que s'havia posat a la venda a eBay.

De vegades les vaques de color castany clar s'acostaven al marge de pedra que separava el prat de la seva finca; semblava que sabessin exactament des de quina finestra les observava. «La meua finca. Podria fer-ne alguna cosa», va pensar, fumant-se una cigarreta rere l'altra. Es preguntava de quin pagès eren les vaques, on devia tenir la granja. Aquest paisatge de turons ple de riuets i rierols i grupets d'arbres era massa complicat i inescrutable per a ella. De tant en tant posava una mà al recull de poemes de la Dickinson, n'acariciava les roses de la portada. Va comprar unes tisores de podar i una serra de jardineria en una ferreteria de Caernarfon.

6

S'havia quedat la casa tal com estava. Hi havia uns quants mobles, una nevera i un congelador. Va comprar un parell de catifes (totes les habitacions tenien el mateix terra de llistons amples rústics) i coixins. Estris de cuina, olles i cassoles, plats, una tetera. Espelmes. Dos llums de peu. L'estufa de llenya del menjador es passava el dia encesa. La cuina s'escalfava amb uns fogons d'aquests típics anglesos que funcionaven amb gas procedent d'un dipòsit situat entre la paret lateral i el rierol, ocult a la vista amb tiges de bambú, un dispositiu enorme que també escalfava l'aigua. El dia que havia entrat a la casa havia trobat a la taula de la cuina, sota una pedra plana, unes instruccions escrites a mà. «*Good luck!*», li desitjava qui ho havia escrit. Per un moment va plantejar-se qui devia haver estat, però de seguida va deixar d'importar-li. Va seguir les instruccions fil per randa, pas a pas, i no es va sorprendre gaire de veure que funcionava. Aquella nit mateix ja va poder omplir la gran banyera amb aigua fumejant.

Només aquelles oques, això sí que l'estranyava una mica. Que també les havia llogades? I un matí, de sobte, va aparèixer al prat del costat de la carretera un ramat gros d'ovelles negres, totes amb una llista blanca i cues llargues amb la punta clara. A les seves terres. De qui eren?

7

Va descobrir que el camí que conduïa al cercle de pedres (i continuava més enllà, tot i que ella no havia anat mai més lluny) s'unia a la carretera en un punt en què hi havia un revolt tancat. Una barrera de les que impedeixen el pas al bestiar, situada en una filera de roures rabassuts, havia quedat totalment coberta de plantes enfiladisses. Pel que es veia,

feia anys que no hi passava ningú. A l'altra banda de la barrera hi havia un prat d'herba alta i marró. En algun lloc havia d'haver-hi una casa, una mica més enllà, seguint la carretera; es veia un galliner amb una llum dèbil que estava encesa tant de dia com de nit. Va tallar tota l'heura amb les tisores de podar noves i va serrar les soques gruixudes arran de terra. La barrera encara funcionava. Havia trobat un setrill vell a l'antiga cort; després de tallar i serrar, va posar oli a les frontisses. No va ser fins aleshores que va descobrir que el camí seguia la carretera i travessava les seves terres fins arribar a una segona barrera que hi havia al marge de pedra, i després continuava pels prats fins al pontet de fusta que creuava el rierol. Un *public footpath*, i li semblava recordar que com a propietari poca cosa hi podies fer. Després de posar l'oli, va dirigir-se a la carretera amb el setrill encara a la mà i va girar a la dreta. Al cap d'uns cent o dos-cents metres va trobar la piona amb l'homenet que caminava, tenia les cames cobertes de líquen. No va gosar pujar a l'escaleta de trave per por d'anar a parar al terreny de la casa que encara no havia vist mai. Era la primera vegada que anava a la dreta; Caernarfon era a mà esquerra. Va caminar una mica més, la carretera de vorals inclinats feia una mica de pujada. Al cap d'uns deu minuts, va arribar a una intersecció en forma de T i des d'allà va veure la muntanya per primer cop i va entendre que darrere de la casa hi havia un paisatge extensíssim, i que fins aleshores s'havia mogut en un espai molt petit. De sobte es va adonar que encara duia el setrill a la mà. Es va fregar una butllofa del tou del polze i va girar cua ràpidament. Les oques la van rebre clacant fort, com cada vegada que els passava pel costat. L'endemà va comprar un mapa d'*Ordnance Survey*, escala un a vint-i-cinc mil, en una botiga d'esports d'aventura de Caernarfon.

8

Un vespre fred va decidir provar la llar de foc petita de la seva habitació. Va haver d'obrir la finestra. No pas per deixar sortir el fum, sinó la calor. Malgrat la finestra oberta, l'habitació es va escalfar tant que es va haver de gitar despullada sobre l'edredó. I no va pensar en el seu oncle, sinó en l'estudiant, el de primer. Va obrir una mica les cames i es va imaginar que les seves mans eren les d'ell. Al cap d'una estona va encendre el llum; no pas el gros, sinó el llum de lectura que hi havia a terra, al costat del matalàs. Els seus pits es veien monstruosament grossos a la paret blanca, i les mans, encara més. Era com si la llenya ardent xuclés tot l'oxigen de la petita habitació, no podia sinó panteixar. Tot i que no hi havia veïns, veia contínuament el vidre fosc, sense cortines, i a si mateixa allà estirada. Dona excitada, sola, fantasiejant sobre coses que feia molt que havien quedat enrere, coses en què de fet més valia que no tornés a pensar. Aquell cos immaculat, flexible i prim, un cul vigorós, clotets darrere de les clavícules, la pelvis prominent. L'egoisme, l'energia i la inconsciència. Qualsevol podia mirar a través de la finestra descoberta, sempre que es prengués la molèstia d'apartar unes quantes branques d'heura. Després es va fumar una cigarreta al despatx, encara despullada. Va veure el seu reflex, asseguda, tremolant de fred. Es va bufar fum a la cara i va pensar en ell assegut davant d'ella, entre els altres estudiants, un de molts, amb cara de nen que no se surt amb la seva. Un nen maliciós i egoista, i tan desprietat com poden ser els nens.

9

L'endemà feia sol. El temps era molt diferent del que s'havia imaginat, podia ser molt tranquil i força càlid, fins i tot ara,

tan avançat l'any. Cap al migdia va anar al cercle de pedres. Els teixons no hi eren, cosa que no va estranyar-la perquè estava gairebé segura que són animals nocturns. En el seu nou mapa, que era molt detallat, hi apareixia efectivament una línia discontinua de color verd que travessava la seva carretera i la seva finca. Fins i tot hi sortia el nom de la casa. Va resultar que la granja del galliner era a poc menys d'un quilòmetre de distància; en un radi més ample al seu voltant n'hi havia altres. El cercle de pedres apareixia indicat amb una mena de flor al costat de la qual hi deia *stone circle* amb una tipografia antiquada. La muntanya es deia Mount Snowdon. Al cercle de pedres va sentir-se observada, mentre que l'altra vegada gairebé li havia fet l'efecte que l'havia descobert ella. Es va treure la roba i es va estirar sobre la pedra més grossa com un animal de sang freda. La pedra va escalfar-li l'esquena. Es va adormir.

Feia unes quantes nits que sentir el rierol ja no la calmava; hi havia tot de sorolls que la mantenien desperta: llistons que cruixien, sorollets d'animalons (almenys esperava que fossin animalons) i una crida planyívola i gairebé insuportable del bosc. I, si estava desperta, començava a pensar, i acabava agitant-se de nou, enfadada i frustrada. Sospirava, es girava i regirava, imaginant-se què passava al seu cos. També intentava localitzar aquell doloret molest. Molest, no pas turmentador com s'havia esperat; era com desenes de morrets que es van obrint camí a poc a poc però sense pausa. Potser era només que responia bé al paracetamol que es prenia. També s'havia tornat espantadissa. La nit anterior, mentre s'observava tot fumant, el seu rostre s'havia convertit en un rostre desconegut. Ja no era un reflex, sinó un *voyeur*. Era novembre, al desembre els dies serien més curts encara. «Cortines», havia apuntat al full de paper que tenia davant seu sobre la taula. Era la primera paraula que escrivia. Havia tornat a l'habitació, havia tancat la finestra i s'havia passat una bona estona

observant el vidre descobert, amb un ritme cardíac com si hagués pujat i baixat les escales corrents unes quantes vegades.

Quan es va despertar, no va entendre de seguida què passava als seus peus, es va pensar que era cosa del vent i la gatosa. Però el que li tocava les plantes dels peus no tenia espines. Molt a poc a poc va alçar el cap de la pedra. Primer va veure una taca blanca allargada entre dues franges negres; immediatament va pensar en les cares d'aquelles ovelles. Uns ulls petits i foscos miraven amunt entre els seus peus, el teixó tenia la mirada clavada al seu entrecreix. Els músculs del coll van començar a tremolar-li, els cabells li feien pessigolles al front. L'animal la mirava. Es va preguntar si la veia de debò, si un teixó entén que els ulls són ulls. Es va quedar tan immòbil com ella, encara que la situació no podia durar gaire més perquè les vèrtebres del coll se li clavaven dolorosament a la pedra. Aleshores l'animal va anar pujant per la pedra, passant entre els seus panxells i els seus genolls, es va redreçar, va girar el cap i va començar a ensumar, el nas tort, la mirada fixa endavant. Ella es va incorporar com un llamp i es va posar totes dues mans a la falda. El teixó es va espantar tant que va fer un bot, i a mig fer es va regirar, apartant-se d'ella, i va caure-li damunt de la cama esquerra: el peu li havia barrat el pas a mig salt. Aleshores el teixó va clavar-li una mossegada a l'empenya; ella va tenir temps d'agafar una branca de terra i colpejar-lo tan fort que la branca se li va trencar a l'esquena amb un crac sec que, a pesar de l'ensurt, va fer-li témer que li havia trencat l'espina. El teixó va remugar i es va recargar, i va desaparèixer coixejant sota una mata de gatosa. Un parell d'ocellets es van envolar. Després es va fer un profund silenci, la sang li va degotar del peu sobre la pedra. No era gaire dolorós, així que va pensar: Que sagni una mica. Es va tornar a estirar panxa enlaire, ara la pedra ja no escalfava. Va deixar-se una mà sobre la falda, va ser com si hagués recuperat el seu cos. Que estrany que la nit abans no ho hagués

entès. També era curiós que assumís com si res que un animal que l'atacava havia de ser mascle.

Com que no tenia farmaciola, va haver de retallar una samarreta vella. Va omplir la banyera d'aigua calenta i hi va ficar el peu fins que la pell se li va començar a arrugar, i després se'l va embolicar amb una tira de roba. Més tard va treure *The Wind in the Willows* de la pila de llibres que tenia a la tauleta del costat del divan i va redescobrir com n'eren, d'esquerps i insociables, els teixons, un animal que «*simply hates society*»³. A la nit el peu li va començar a palpitar.

10

Setmanes enrere, quan el vaixell va arribar puntualment a Hull, havia deixat el mòbil a la cabina. L'únic que se li va acudir va ser anar amb cotxe a la *Tourist Information* de Caernarfon i demanar on podia trobar un metge. Li va costar conduir; tenia el peu inflat, no se'l podia calçar, li havia estat impossible posar-se uns pantalons i per això duia faldilla. Cada vegada que pitjava l'embragatge, el pedal li colpejava el peu amb força quan tornava a lloc.

Dur i aspre. Vels de pluja fina lliscaven pel vidre del davant. Va pensar en l'estufa del menjador, es va preguntar si no hauria hagut d'abaixar-la. Temia que a Caernarfon ja no hi hagués metge de capçalera, que a la finestra de la consulta també hi digués FOR SALE. En aquest cas, les sol·lícites treballadores de l'oficina de turisme l'enviarien a Bangor.

—Vacances? —va preguntar el metge.

—No, visc aquí —va dir ella.

—Ets alemanya?

—Holandesa.

—Què et passa?

El metge era un home prim de cabells grocs que fumava tranquil·lament a la consulta.

—Que també puc fumar, jo?

—És clar. D'alguna cosa ens hem de morir.

Mentre s'encenia una cigarreta, va pensar en les limitacions dels pronoms personals anglesos. En el *you* d'aquest home ella sentia «tu», mentre que pel to de veu amb què la dona de darrere del taulell de la *Tourist Information* havia pronunciat *you*, més aviat li havia dit «vostè». No tenies més remei que intuir com se t'adreçaven. Va inhalar profundament per fer esvaïr la imatge de l'estudiant de primer que li venia al cap.

—Véns pel peu?

—Sí, com ho sap?

—T'he vist arribar. No caminaves amb gaire gràcia. I la majoria de gent que entra per aquesta porta calça dues sabates.

—M'ha mossegat un teixó.

—No pot ser.

El metge va apagar la seva cigarreta.

—Doncs és així.

—Mentida.

Ella se'l va mirar; estava totalment seriós.

—Els teixons són animals mansos —l'home va fer servir la paraula *meeek*.

—Vostè és creient?

El metge va assenyalar una creu que tenia a la paret, al costat d'un pòster que penjava tort en què s'advertia del contagi de la sida amb una forma imprecisa que no va saber interpretar i les paraules *Exit only*⁴.

—I sí, arribarà el dia que per aquí només correran teixons, la gent ja fa temps que se'n va d'aquesta ciutat. Teixons i guineus. O es moren i prou, això també pot passar, és clar. Com pot ser que t'hagi mossegat un animal tan mansoi?

Massa pocs pronoms personals i un excés de construccions verbals evasives, va pensar.

—M'havia adormit.

—Se t'ha ficat a casa, la bestiola? Vius aquí a la ciutat?

—Visc una mica més lluny. Era fora, sobre una pedra grossa.

—El teixó t'ha mossegat a través de la sabata?

—Té temps per a tanta xerrameca? Preferiria que se'm mirés el peu.

—Tinc un matí molt tranquil. Tens la veu una mica ronca, com va la gola?

Ronca? Sonava ronca?

—Potser tinc febre.

—Que estàs cansada, també?

—Esgotada. Però això...

—Que no duies sabates?

—Sí. Vull dir, que no en duia.

El metge se la va mirar, no va indagar més.

—Deixa-m'ho veure.

Va indicar-li la llitera amb un gest.

Ella va dirigir-s'hi coixejant i, com que era força alta, s'hi va asseure amb dificultats. Es va treure el mitjó gruixut del peu ferit.

—Ai —va dir el metge.

—Sí. Em fa un mal terrible.

El metge li va agafar el peu esquerre i l'hi va prémer amb cura. Després va passar-li la mà per damunt de la canyella.

—Aquí també hi tens esgarrinxades —va dir.

Ella va intentar resistir-se al rubor que es notava al coll, però sabia que era inútil.

—Sí —va dir simplement.

—El teixó?

—Sí.

El metge va acariciar-li el genoll.

—Així que no només anaves descalça.

—El sol és fort, encara que sigui novembre —va dir ella.

—Tenim un clima meravellós, aquí. —Ella va sospirar—.

Alguna cosa més?

Abans de respondre, ella va escodrinyar la consulta una altra vegada.

—No.

—Segur?

—Per què ho pregunta?

—Aquí la gent no ve per una estella a l'ull. El que fan és aprofitar-ho per parlar com qui no vol la cosa de tots els seus mals.

Ella es va quedar amb els ulls fixos en la creu. Estava una mica torta, com el pòster. Finalment el metge li va apartar la mà del genoll.

—Si estàs segura que era un teixó, t'hauré de posar la injecció del tètanus.

—Era un teixó.

—A part d'això, no t'hi faré res més, a la ferida. Posa-t'hi aigua calenta amb bicarbonat de la de tota la vida dos o tres cops al dia. I et receptaré un antibiòtic. *Good old washing-soda*⁵.

La injecció li va fer molt de mal. Immediatament després de llençar l'ampolleta i l'agulla de la injecció, el metge es va encendre una altra cigarreta. Amb la cigarreta a la comissura de la boca i un ull plorós va escriure-li una recepta.

—Saps on és la farmàcia?

—No.

—Sis cases més avall —es va mirar el rellotge—. Ara està oberta.

Ella es va posar dreta i va agafar el paperet.

—Gràcies.

—Si d'aquí a uns quatre dies la ferida no ha millorat, torna.

—D'acord.

—I compte amb els teixons.

—Sí.

—Els teixons i les guineus. Les guineus també mosseguen amb mala bava.

—Ja tenen prou feina amb les meves oques —va respondre ella.

El metge va tenir un accés de tos.

«Les meves oques», va pensar de camí a la farmàcia. Ara ja són les meves oques. Coixejar era massa feixuc; un cop a casa ja penjaria el mitjó davant de l'estufa, i si se li havia foradat, el llençaria. Pel carrer passava una parella jove, xerrant i rient en veu alta, agafats de la cintura. Quan van passar pel seu costat, la noia li va dirigir aquella mirada que només tenen les noies que es pensen que el món és seu tan sols per la felicitat que senten en aquell moment, una mirada que exigeix que li tornis el somriure i que et sentis com ella. Era gairebé ofensiva, aquesta felicitat que no podia durar de cap de les maneres. «Comparteix la meva felicitat!», irradiava la noia. Va mirar-se-la amb indiferència, ignorant el noi. El simple fet que pel món hi hagués noies a qui doblava l'edat ja era insuportable. Una estona més tard obria amb una empenta la porta de la farmàcia, sentint-se fastiguejada. No hi havia cua davant del taulell.

A més de l'antibiòtic de la recepta, es va comprar una farmaciola ben completa, cinc caps de paracetamol, crema per a les mans, un tub de pasta de dents i uns quants paquets de pastilles de la tos.

—Vacances? —va preguntar la farmacèutica.

—No.

—Alemanya?

—No.

—Et fa mal el peu?

—Sí.

Després d'això, la farmacèutica va finalitzar la venda en silenci.

Encara plovia; va tornar a casa conduint a poc a poc.

11

Aquella nit, amb prou feines podia moure el braç, i el peu encara li palpitava. Va bullir patates i després les va sofregir amb un parell de cebes i cinc dents d'all. Dues copes de vi amb el sopar. Hauria volgut beure més, però recordava haver sentit a dir alguna vegada que la beguda i els antibiòtics no s'avenen gaire. El metge de capçalera no l'hi havia dit, cosa que tampoc no era estranya, tenint en compte que s'estava matant a cigaretes a la seva consulta amb una creu a la paret. Després de sopar va pujar les escales com una velleta, hissant-se amb una cama i una mà sense força a la barana. Es va ajeure al divan del despatx, allà encara entrava una mica de llum per les dues finestres. «Flors —va pensar—. Aquesta habitació necessita flors.» Un telèfon tampoc no aniria malament. Un teixó l'havia mossegada al peu, també hauria pogut trencar-se les dues cames. El metge no havia dit res de rigidesa al braç. Una ràdio. Hi havia tant de silenci que sentia com passava cada vel de pluja contra la finestra, i entremig, el frec del bambú contra el dipòsit de gasolina i la paret lateral de la casa.

Es va fumar una cigarreta.

Estirada. La *heartless bitch*⁶.

Era 18 de novembre.

12

L'home havia passat per tots els taulers d'anuncis del departament de Llengua i Literatura Angleses. En un punt poc